

CHƯƠNG 25

Tế Sống Vong Linh

T

ần Hương Quỳnh giơ cánh tay rộng lên ngăn cản câu nói của Thiên Tàn lão nhân lại:

- Lão thân nay đã rõ cái ý của lão rồi, Độc Đảm Thiết Diện bị giết, bọn lão hoài nghi chính lão thân ra tay trả thù cho con trai của ta phải không? Chuyện năm xưa tuy con trai của ta bị giết đó là một mối đau lòng, song cũng là trận đấu công bình, lão thân chịu chấp nhận cái số mạng của hiền tử, vậy thì đã mấy mươi năm qua lão thân còn báo thù làm gì.

Nói xong lão bà buông tiếng thở dài hình như còn thương xót cho đứa con bạc số đó.

Thiên Tàn lão nhân đưa mắt nhìn Địa Nguyệt lão nhân một cái như ngầm nói gì đó.

Sau đó hai lão cùng vòng tay thi lễ:

- Anh em lão phu xin cảm tạ lão bà, câu chuyện chỉ có thể thôi, anh em lão phu sẽ về cho hay lại.

Tần Hương Quỳnh gạt nhẹ đầu rồi quay mình trở vào trong địa cốc, Thiên Tàn lão nhân buông trầm:

- Sư đệ chúng ta đi thôi.

Hai lão nhân bắn mình một cái đi mất.

Còn lại một mình Đường Thế Dân băng khuâng trong lòng vô tả.

Hai lão nhân này thay mặt cho ai đây?

- Có phải Lãnh Huyết Thái Quân cậy nhờ hai lão tới đây thăm Tần Hương Quỳnh chăng?

Cuối cùng Đường Thế Dân cũng lạng lẽ rời khỏi sơn cốc trở ra quan lộ trở lại.

Một ngày kia.

Vào giờ ngọ Đường Thế Dân tới một đỉnh núi sau cùng.

Ở lưng chừng núi có một căn nhà cất bằng cây lợp rơm.

Đây là một nơi để cho những người lên núi trước khi muốn vào rừng nghỉ chân.

Giờ thì thức ăn mà Đường Thế Dân mang theo bên mình đã hết, trong bụng nghe đói cồn cào.

Nay bỗng nhiên chàng gặp căn nhà mát mẻ thì đâu còn muốn đi đâu nữa. Chàng bước vào trong đó.

Trong nhà mát có ba cái ghế dài sắp ngang hàng nhau, trên ghế đã có hai lão nhân nằm ngủ trưa.

Hai lão nhân này cất tiếng ngáy pho pho.

Đường Thế Dân nhìn kỹ lại thì nhận ra hai lão nhân kia chính là Thiên Tàn và Địa Khuyết.

Thấy hai lão nhân này trong bụng của Đường Thế Dân không muốn vào trong nhà mát một chút nào.

Nhưng nay người chàng cũng đã mệt lả, nếu chưa chắc đã gặp một chỗ để nghỉ ngơi.

Cho nên do dự một lúc Đường Thế Dân mới bước vào ngồi xuống ghế còn trống.

Đường Thế Dân lau sạch mồ hôi, tính nghỉ ngơi một lúc thì xuống núi vậy.

Đột nhiên Thiên Tàn lão nhân trở mình nói giọng ngái ngủ:

- Ta bảo chắc thế nào cũng đến, nay đã đến hay chưa?

Trong khi Địa Khuyết lão nhân vừa ngừng tiếng ngái, cặp mắt nhắm tịt giọng khàn khàn:

- Không có sai chạy chút nào. Vậy chẳng phải là đã tới rồi sao.

Bất giác Đường Thế Dân rúng động lên.

Hai lão nhân nói như trong giấc ngủ hình như sự thực đã biết chàng có mặt.

Và dường như câu chuyện có liên quan tới chàng nữa.

Song hai lão chờ chàng nơi đây có chuyện gì?

Chàng cười nói:

- Thật là tội thì thôi, tại hạ làm cho nhị vị tiền bối chờ mãi.

Thiên Tàn, Địa Khuyết cùng song song ngồi dậy một lượt, lấy tay dụi mắt động tác hình như có tập luyện thuần thục từ lâu.

Địa Khuyết đưa tay sờ vào cuống cổ.

- Ha ha... ta thấy rất may, không bị họ chọc thủng cuống họng.

Thiên Tàn lão nhân cười khà:

- Hiền đệ lầm rồi anh em chúng ta thủy chung không phải là đối tượng của họ thì họ chọc thủng cuống họng làm gì.

Tới đây chợt Đường Thế Dân nghĩ tới chuyện khủng khiếp. Đại Hành Quyết giết người bằng cách chọc thủng cuống cổ.

Hai lão kia vừa nói chính là ám chỉ nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết chứ còn là ai nữa.

Bấy giờ Địa Khuyết lão nhân phóng cặp mắt quái dị nhìn vào mặt Đường Thế Dân buông trầm:

- Tiểu bằng hữu, tới đây cũng đúng lúc.

Đường Thế Dân chau mày:

- Lời của tiền bối có nghĩa gì?

Địa Khuyết lão nhân cười:

- Tiểu bằng hữu còn làm bộ gì nữa, trong bụng tiểu bằng hữu cũng đã thừa rõ rồi.

Đường Thế Dân lắc đầu:

- Tại hạ không hiểu gì cả.

Địa Khuyết trầm lạnh:

- Lĩnh sư phụ tiểu bằng hữu đã có chỉ thị cho bằng hữu rồi chứ?

Đường Thế Dân trợn mắt:

- Tiền bối bảo gì lĩnh sư phụ?

- Đương nhiên là Tổ Nữ Phi Kiếm là lĩnh sư phụ chứ còn ai. Bộ chắc ngươi không nhận bà ta là thầy mình nữa à?

Đường Thế Dân dở khóc dở cười:

- Nay tại hạ long trọng thanh minh rằng tại hạ không phải là đệ tử của nữ tiền bối Tần Hương Quỳnh. Nhị vị có tin hay không thì tự tiện.

Thiên Tàn lão nhân cười khà:

- Ngươi bảo ngươi không có nhận lệnh Tổ Nữ Phi Kiếm, nay giải thích cho chúng ta được rõ. Điểm thứ nhất tại sao trong khi bọn lão phu được sự phó thác của Lãnh Huyết Thái Quân tới đã có mặt ngươi. Điểm thứ nhì địa cốc của lão bà đối với giang hồ vô cùng bí mật tại sao ngươi biết? Điểm thứ ba, Tần Hương Quỳnh bình sinh rất khó tánh không dung thứ cho bất cứ người nào vậy do đâu ngươi được ung dung lui tới và được nghe câu chuyện đối đáp giữa bọn lão phu và lão bà? Ba điểm đó ngươi hãy giải thích cho mau.

Đường Thế Dân nói:

- Đây cũng chỉ là dịp may nên tại hạ mới biết nơi cư trú của lão bà, cho nên không có gì giải thích nữa.

Thiên Tàn lão nhân cười khà:

- Nói như thế là ngươi đã nhìn nhận mình là môn đệ của lão bà Tổ Nữ Phi Kiếm rồi.

Bất giác Đường Thế Dân nổi cơn thịnh nộ:

- Nhìn nhận cái gì?

Thiên Tàn lão nhân lạnh lẽo cười:

- Thừa nhận là... nhân vật đã sát hại không ít người.

- Tại hạ không có thời giờ để thù tạc với nhị vị được nữa.

Nói xong chàng toan cất bước ra đi.

Thiên Tàn lão nhân bắn mình tới cản lại.

Địa Nguyệt lão nhân cũng đã đứng lên theo.

Trong nhà mát vuông vức chỉ có chừng một trượng ngoài ba người đứng cũng gần bên nhau.

Đường Thế Dân nổi giận rút kiếm ra quát:

- Các ngươi muốn ra tay à?

Thiên Tàn lão nhân buông trầm:

- Bọn lão phu đối với Mã đại hiệp là chỗ tri kỷ lâu đời nay bằng hữu đã bị hại đâu có lẽ không ra tay giúp trừ đi mối họa và trả thù cho bạn mình hay sao.

Trên gương mặt Đường Thế Dân chợt nổi lên làn sát khí:

- Vậy thì hay lắm, đó chỉ tại hai lão bắt buộc ta thôi.

Thiên Tàn lão nhân hỏi:

- Người còn lờ gì trời trăng nữa hay không?

Đường Thế Dân trợn mắt:

- Tại hạ nói lời sau cùng. Tại hạ không phải là nhân vật Đại Hành Quyết, nay lão quá áp bức bắt buộc tại hạ phải ra tay thì cũng báo trước rằng vũ khí không dung tình một ai. Nếu một trong hai lão có bị tử thương đó cũng là số mạng chó tại hạ không có lòng sát hại vì trước xưa tại hạ chưa từng có thù oán với các vị.

Lẹ như làn chớp Thiên Tàn lão nhân thò tay điểm vào huyết đạo của Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân lạnh lùng hừ một tiếng giở thanh kiếm lên chống đỡ cái điểm huyết đó.

Một tiếng soạt khô khan nổi lên.

Cánh tay của Thiên Tàn lão nhân đứt lìa rớt xuống đất.

Tiếng ấy rất dòn dã không giống âm thanh của cánh tay bằng da bằng thịt và không có chút máu.

Thiên Tàn lão nhân không có một tiếng rên la, luôn cả sắc diện cũng chẳng hề biến đổi.

Sự tình này khiến cho Đường Thế Dân sững sốt cả người lên.

Chàng ngơ ngác chưa hiểu ra làm sao cả, mãi nhìn trần trời cánh tay của Thiên Tàn lão nhân nằm dưới đất.

Chính trong khi ấy.

Địa Nguyệt lão nhân đã thừa cơ hội tốt xê mình đến phía sau lưng Đường Thế Dân điểm vào yếu huyết chàng.

Chùng Đường Thế Dân đã phát giác thì không còn kịp nữa, nội lực trong cơ thể chàng hoàn toàn rời rã.

Thiên Tàn lão nhân trở loạt cười ha hả.

Từ nơi dưới đất lão ta nhặt cánh tay cụt lên, phủi cát bụi rồi nói:

- Kiếm thuật của tiểu tử quả khiếp người. Chỉ tiếc vì thi triển không đúng chỗ, song dù sao cũng làm phiền lão phu một phen đi chữa lại.

Bấy giờ Đường Thế Dân mới chợt tỉnh ngộ.

Cánh tay của Thiên Tàn lão nhân vừa bị chặt đứt chỉ là cánh tay giả. Hèn nào mới gọi là Thiên Tàn.

Lúc ấy Địa Khuyết lão nhân lại điểm ra một ngón chỉ nữa.

Tức thì Đường Thế Dân ngã ra.

Thiên Tàn lão nhân hỏi:

- Lão nhị, giờ xử trí thế nào?

Địa Khuyết ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Cứ giải quyết tại chỗ rồi cho Lãnh Huyết tẩu tẩu hay sau.

- Vậy cũng được.

Địa Khuyết lão nhân dựng Đường Thế Dân dậy, tay kia vận công lên nhắm vào đỉnh thiên linh tử toan quật xuống.

Chỉ một cái quật là Đường Thế Dân sẽ vỡ sọ ra mà chết.

Đường Thế Dân nhìn Địa Khuyết lão nhân trung trung, biểu lộ sự căm thù vô tả.

Chợt Thiên Tàn lão nhân quát:

- Khoan đã?

- Gì đây lão đại?

- Hãy mang hấn về giao cho Lãnh Huyết Thái Quân hay hơn.

Địa Khuyết lão nhân gật gù:

- Được rồi! Tiểu đệ sẽ làm theo lão huynh.

Tuy hiện giờ Đường Thế Dân không còn nói được, nhưng tai chàng nghe rõ những câu đối đáp của Thiên Tàn và Địa Khuyết.

Chàng cảm hận trong lòng vô tả nhưng chỉ ăn năn thì chuyện đã quá muộn màng.

Lúc ấy Địa Khuyết lão nhân vác chàng lên vai, nhìn dưới chân núi phóng đi.

oOo

Đây là một gian linh đường.

Màn trướng đều rủ xuống trắng xóa.

Chính giữa linh đường thờ bài vị của Độc Đảm Thiết Diện khói hương nghi ngút.

Sau linh đường có cỗ quan tài. Hai bên người đứng la liệt, nam phía tả, nữ phía hữu.

Toàn thể nghiêm trang trong bầu không khí tang tóc lạnh lùng, ngạt thở. Đường Thế Dân bị họ trói trước cái ghế lớn, mặt quay về phía bàn thờ Độc Đảm Thiết Diện.

Trên bàn đã đặt sẵn một chiếc mâm đồ, một đoản đao để sẵn trong đó.

Một phụ nhân mặc tang phục che kín mặt bằng mảnh vải the màu đen. Bà ta chính là Lãnh Huyết Thái Quân.

Một nữ ma đầu đến khiếp hãi trong chốn giang hồ.

Mã Chi Chương cũng vận toàn bộ tang phục đứng ở phía bên kia bọn đàn ông mặt mày tái xanh.

Tế sống là phương cách tàn nhẫn nhất đòi hỏi đối với bọn người võ đạo trong giang hồ.

Lúc trước Đường Thế Dân cũng từng nghe qua lối hành quyết vô nhân đạo này nhưng chưa thấy lần nào cả.

Hôm nay nào ngờ chàng lại là một vật hy sinh vô lý cho cuộc tế sống này.

Nét mặt chàng có vẻ ngơ ngác.

Tuy vậy Đường Thế Dân chẳng hề để lộ chút sợ sệt, tự hồ như kẻ sắp hành quyết không phải là chàng.

Hiện giờ chàng không còn chút nào tin vào sự may mắn của mình nữa. Chàng tự cho mình là một kẻ bất hạnh nhất trên chốn thế gian này, hết chuyện nọ tới chuyện kia.

Nhiều lần chàng đã thấy cái chết ở trước mặt mà rồi không chết, đó là cái may của chàng.

Nên nay đứng trước cái chết Đường Thế Dân rất xem thường.

Một người như chàng quả thật khó tìm trong chốn giang hồ vậy.

Bầu không khí tại tang trường thật là khấn trương và sặc mùi khùng bố máu tanh

Loài vật làm vật cúng tế cho linh hồn là sự thường, dù có giết hàng trăm hàng ngàn con thì tới đứa bé cũng chẳng cau mày.

Nhưng nay cuộc tế lễ này lại là một con người, tình hình đã thấy khác hẳn.

Tuy rằng lúc đó nhằm giữa ban ngày song trong linh đường lại toát ra mùi âm u kinh hoàng.

Bây giờ Lãnh Huyết Thái Quân từ từ đứng dậy, tiến lại linh sàng đốt nhang và vàng bạc.

Nữ ma đầu van vái lâm râm những lời gì thật hải hùng nhưng không có rõ rồi trở lại ngòai chỗ cũ.

Sau đó ả cất giọng như quỷ my:

- Hầy mắt đầu.

Mã Chi Chương ứng thanh, thấp nhang cúi xuống lau nước mắt trước linh sàng thân phụ của gã.

Sau đó hần quay lại, đối diện cùng Đường Thế Dân. Bộ mặt tái xanh của gã bốc mờ sát khí giống như một tên đồ tể.

Tất cả mọi người có mặt tại tang trường đều nín thở trước cái cảnh hành quyết dã man này.

Đường Thế Dân ngược mặt lên tron cặp mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Mã Chi Chương, đầy vẻ căm hờn, oán hận.

Mã Chi Chương tiến lên một bước, con dao vẫn sáng ngời cầm sẵn trong tay nhìn Đường Thế Dân thét:

- Họ Đường kia, nay bốn công tử phải mổ bụng người, moi lấy trái tim người đây.

Đường Thế Dân nhìn gã trùng trùng chẳng hề thấy nháy mắt.

Mã Chi Chương lại tiếp:

- Tại sao người không khóc không van lạy, không xin tha. Tại sao, có phải người đã chết tự đáy lòng rồi chẳng?

Bấp thịt trên gương mặt của Đường Thế Dân chợt co rút một cái, vẫn không có mở miệng.

Chàng có thể nói ra những lời minh oan cho mình, và bảo nhân vật Đại Hành Quyết không phải là chàng mà là người áo đen bịt mặt từ trong ngòai cổ mộ. Song đối với cái công ơn cứu tử của người Đại Hành Quyết kia chàng không thể thốt nên lời được.

Đường Thế Dân nghĩ đến nhân vật Đại Hành Quyết mà hay được tin này chắc chắn không bao giờ để chàng chết một cách thê thảm như thế này.

Khi ấy một gã đàn ông mặc võ phục hai tay bung cái mâm tiến lên rồi quì kế bên linh sàng.

Hắn gơ cái mâm khỏi đầu chờ đợi.

Từ từ chiếc áo của Đường Thế Dân được cởi ra.

Cặp mắt mọi người đều theo từng động tác của Mã Chi Chương mà trở nên tròn vạnh.

Bây giờ chiếc ngực của Đường Thế Dân đã phơi ngay trước mắt Mã Chi Chương rồi.

Lưỡi dao sáng ngời trong tay gã công tử này gơ cao lên chọc đâm vào ngực chàng.

Đường Thế Dân vẫn trợn trừng cặp mắt vào mặt Mã Chi Chương như toan nuốt sống ăn tươi gã vậy.

Chính trong khi màn kịch sắp mở màn.

Có gã võ sĩ thanh niên từ ngoài phóng chạy vào linh đường gọi to lên:

- Công tử hãy dừng tay!

Tất cả mọi người có mặt tại sân trường cũng vì tiếng la của gã cao thủ thanh niên kia mà thẳng thốt.

Họ quay lại nhìn gã coi chuyện gì.

Mã Chi Chương hạ con dao xuống toan thét hỏi gã võ sĩ thanh niên kia.

Nhưng trong khi đó gã võ sĩ thanh niên đã chạy sang bên phải Lãnh Huyết Thái Quân.

Gã cung kính dâng lên Lãnh Huyết Thái Quân một chiếc phong bì.

Lãnh Huyết Thái Quân chưa kịp mở phong bì ra, đã run run hỏi gã võ sĩ thanh niên.

- Chuyện gì xảy ra?

Mọi người đều lắng tai nghe cho rõ coi chuyện gì.

Gã võ sĩ thanh niên đáp:

- Tại hạ đi tuần tiểu chợt gặp một người mặc áo đen bịt mặt trao cho tại hạ lá thư này, bảo hãy về trao cho Thái Quân.

- Hắn xưng danh là gì?

- Đại Hành Quyết!

Lãnh Huyết Thái Quân trợn mắt:

- Người nói sao? Đại Hành Quyết à?

- Bẩm Thái Quân đúng như vậy.

- Hẳn đâu rồi?

- Hẳn trao thư cho tại hạ rồi đi liền.

Đường Thế Dân nghe qua rúng động tận đáy lòng vừa mừng khấp khởi.

Niềm hy vọng chợt lóe trong mắt chàng.

Nay nhân vật Đại Hành Quyết đã lộ diện ra rồi.

Lãnh Huyết Thái Quân lẹ tay tháo chiếc phong bì ra đọc những dòng chữ ngoằn ngoèo.

Mọi người im lặng chờ đợi.

Bầu không khí cực kỳ khẩn trương.

Vì trên bộ mặt của Lãnh Huyết Thái Quân có che một vuông lụa nên không thể nhận ra nét mặt của lão bà như thế nào cả.

Song từ cái thân hình run run cho biết Lãnh Huyết Thái Quân kích động đến cực độ.

Trong linh đường lặng lẽ vô cùng.

Ai nấy đều nín thở luôn.

Xem đi xem lại lá thư Lãnh Huyết Thái Quân cũng run lên không ngớt.

Coi xong Lãnh Huyết Thái Quân ngẩng đầu lên chưa có thốt ra lời nào cả.

Mã Chi Chương vội hỏi:

- Thân mẫu là chuyện gì thế?

Tuy đã nghe Mã Chi Chương hỏi rồi, nhưng Lãnh Huyết Thái Quân hầy còn chưa mở miệng.

Hình như lão bà đã phải ngơ ngác vì lá thư của người bịt mặt áo đen kia.

Trong tang trường từ bầu không khí khẩn trương máu tanh trở nên thần bí cực kỳ.

Mã Chi Chương lại hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Lãnh Huyết Thái Quân không đáp, từ từ xếp lá thơ bỏ lại vào trong túi áo rồi hất cánh tay áo rộng lên:

- Hãy thả tiểu tử ra.

Giọng nói lạnh lùng vừa chấm dứt làm cho toàn thể linh đường thấy đều rung động.

Quả thật không thể nào tưởng tượng được.

Trong thơ kia đã nói gì mà Lãnh Huyết Thái Quân một nữ đại sát ma lại có thể phóng thích cho Đường Thế Dân?

Thần sắc của Mã công tử biến đổi hẳn, gã còn sợ nghe lầm nên run run hỏi Lãnh Huyết Thái Quân.

- Thân mẫu nói gì thế?

Lãnh Huyết Thái Quân nói:

- Ta bảo thả gã tiểu tử ấy đi, người đích thân đưa gã ra ngoài cho mau.

Mã Chi Chương trợn mắt:

- Thân mẫu là chuyện gì vậy?

Lãnh Huyết Thái Quân đáp:

- Để trở lại rồi hãy nói.

- o O o -